

JOLASCHO BAT.

(NERE ADISKIDE ON ANTONINO ESPONDA-RI).

NAGUSIA ETA MAIZTARRAK.

Eche baldar samar bat
 Pasai San Juangoan,
 jabe gabe gelditu
 zan iya lengoan;
 nagusiya izanik
 oso gizon ona,
 luzaro Donostiyan
 bizitzen dagona;
 eta maiztarrak berriz
 arrantzale zarrak,
 eskale onak bañan
 pagatzalle charrak.
 Oek, nausiyak beti
 gañean zituben,
 zuben eche zarraren
 kejaz baitzituben,
 batean ituitea
 zutela oiñera,
 bestean aba zarra
 joan zala lurrera:
 urrena berriz itsas

aldeko balkoiya,
 autsi ta joan zirala
 itsasora iya;
 eta isildu zezan
 maiztar jende ura,
 maiz eragiñarazten
 zuben egitura;
 bañan errentarikan
 kobratzerik etzan,
 onetarako beti
 zerbait espa baitzan;
 arraiyak oso guchi
 ematen zubela,
 edo tresnak galduta
 jiratzen zirala.
 Giza modu oetan
 zirala batean,
 pipa fumatzen bere
 echeko atean
 zegoala nausi ona
 sosegu osoan,

maiztar charrak berriro
 zitzaizkan aruntz joan,
 esanaz:—«Jauna, autsi
 zaigu eskallera,
 eta amona joan da
 goi-goitikan beera,
 eta aren moduban
 joan ez gaitezen gu,
 arren lenbailen konpon-
 arazo bear du;
 zeñei eranzun zien
 korajez beterik:
 —Ez nua konpontzera
 geiago echerik:
 gastatzen segitzekoz
 prochurikan gabe,
 naiago det aurrera
 izan echegabe;
 ala, ez onuntz bildu
 berriro kejikan,
 zuazkitet betiko
 nere aurretikan;

berriz ez nazazuten
 sutu onenbeste,
 zuentzat echia ta
 an konpon zaitzte;

 —bai bañan; esan zion,
 maiztarrak segiran,
 ezin konpon gindezke
 echearekiñ an;
 bere gañean zenbait
 zenzo omen ditu,
 ala degu lendanaz
 zenbait aldiz aitu;
 eta, nola ezdegun
 nai guk kargik artu,
 naibadu jabetuko
 gera bai artaz gu,
 bañan onetarako
 ezer trabik gabe,
 bedorri geldituta
 zensoaren jabe:

RAMON ARTOLA.

